

att Riksdagen måtte besluta *dels* sådan ändring i gällande tulltaxa, att oarbetad och i tunnor saltad fiskrom samt i tunnor kryddad skarpsill må tullfritt införas, *dels* att i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det denna ändring måtte få träda i kraft från den 13 nästinstundande juli månad.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 47.

Af herr **H. Andersson** i Nöbbelöf, *om tillägg till § 3 i förordningen angående stämpelafgiften.*

Ehuru det i öfverensstämmelse med gällande lagbestämmelser är vanligt, att dödsbodelegare låta förrätta och till rätten ingifva bouppteckning efter aflidna personer, finnas likväl fall, då detta uraktlåtes. Dylik uraktlåtenhet förekommer dock vanligen endast då den aflidne varit medelös eller lemnat efter sig så obetydlig förmögenhet, att bouppteckningen ej enligt gällande lag borde beläggas med stämpel, och då arfvingarne, alla myndige, öfverenskommit att antingen genast dela efterlemnade boet eller möjligen öfverlemna detsamma till en efterlevande make för att dermed i någon mån från densamme afvärja påträngande fattigdom och nöd.

Vid sådant förhållande, då bouppteckning efter afliden person ej ingifvits till rätten, tillkommer det naturligtvis domstolen att medelst protokollsutdrag förelägga dödsbodelegarne att låta upprätta samt till rätten ingifva bouppteckning; men då ett dylikt protokoll utom lösen en krona skall beläggas med stämpel till belopp af två kronor, böra domstolarne ej klandras, om de i det längsta undvikit att belasta dessa fattiga dödsbon med denna afgift å tre kronor, hvilken utgift i många fall skall kännas ganska tung både att betala och utsöka.

Efter det kongl. förordningen den 9 augusti 1894 angående stämpelafgift med deri skärpta bestämmelser och i sammanhang dermed föreskrifna arfsskatt nu börjat tillämpas, lära nog domstolarne hädanefter komma att mera allmänt genom protokoll förelägga försumlige dödsbodelegare inkomma med bouppteckning.

Såsom beskattning torde beläggandet med stämpel å dylika protokoll anses oegentligt, allra helst som densamma nästan uteslutande drabbar omedlade personer, och från statsverkets synpunkt är den dessutom i finansiellt hänseende utan all betydelse.

Rättast torde därför vara, att omnämnda protokoll befriades från stämpelafgift och i så fall endast komme att betalas med den bestämda lösen, samt sålunda blefve likställda med protokoll om förordnande eller entledigande af förmyndare eller god man för frånvarande dödsbodelegare eller om föreläggande för förmyndare eller sådan god man att ingifva bevis om aflemnande af årsräkning öfver sin förvaltning.

Någon förmodan, att större försumlighet med bouppteckningars ingifvande till rätten, än hvad hittills varit fallet, skulle blifva en följd af lindring i omnämnda hänseende, kan ej gerna hysas, då i dödsbon, i hvilka behållning finnes, bodelegare fortfarande blifva underkastade bestämmelserna i 9 kap. 5 § ärfdabalken.

Jag vågar därför vördsamt föreslå, att Riksdagen ville besluta ett tillägg i 3 § af kongl. förordningen den 9 augusti 1894 angående stämpelafgiften, att densamma, hvad angår rubriken »Protokoll», må erhålla följande lydelse:

Protokoll — — — — —

— — — — —
 vid underdomstol om förordnande eller entledigande
 af förmyndare eller god man för frånvarande dödsbo-

delegare eller om föreläggande för förmyndare eller sådan god man att ingifva bevis om aflemnande af årsräkning öfver sin förvaltning eller med föreläggande för dödsbodelegare att ingifva bouppteckning — —
 — — — — — fritt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1897.

Hans Andersson.

N:o 48.

Af herr **P. Paulson**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om utbytande af benämningen härads höfding för underdomare i landet mot benämningen lagman.*

Den urgamla benämningen lagman har numera försvunnit från vårt land.

Sedan lagmansrätterna upphört, har visserligen en och annan person erhållit lagmans titel, men den siste innehafvaren af en sådan har nu affidit.

Benämningen lagman är emellertid enkel och vacker samt betecknar med erforderlig tydlighet, att dermed afses en domare, en lagens handhafvare. Så är dock icke alldeles förhållandet med benämningen härads höfding, som rättegångsbalken gifver åt ordföranden i underdomstolar på landet. Något »höfdingskap» medför ju ej domareembetet, och flera domsagor bestå ej af härad, utan af tingslag eller skeppslag.